

HARRIET MUNCASTER

VICTORIA STITCH
KAUHEA JA
kimaltava

Aurinko
KUSTANNUS

PROLOGI

KRISTALLINVARTIJA tuijotti ylös timanttiin – joka oli nyt tammenterhon kokoinen – ihaillen kahta epäselvää hahmoa sen sisässä. Tuijottaessaan hän huomasi, että kaikki ei ollut ihan niin kuin piti. Jäisen pinnan alla oli selvä tumma juova.

”Voi ei”, hän kuiskasi, ”saastaa!” Hänen sydämensä alkoi jyskyttää, kun hän otti esille suurennuslasin katsoakseen tarkemmin. Tällaista ei ollut koskaan aikaisemmin ilmennyt kuninkaallisessa timantissa. Mitä se tarkoitti? Hänen täytyisi heti ilmoittaa virkamiehille.

Hipinämetsässä keskusteltiin kiivaasti, mitä olisi tehtävä.

”Se on epäpuhdas”, lordi Astrofel sanoi. ”Kaksoset sen sisällä eivät voi olla oikeita kuninkaallisia.”

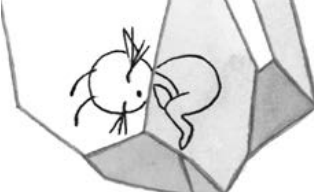
”Mutta se on kuitenkin timantti”, väitti kourallinen hallituksen korkeita jäseniä. ”Eivätkä kuninkaalliset tule pareittain kovin usein.”

Mutta kun timantti kasvoi, juova muuttui suuremmaksi ja tummemmaksi, kunnes näytti siltä, että pitkä musta piikki sojotti keskellä timanttia. Lordi Astrofel julisti, että se oli paha enne, ja pian lähes kaikki olivat samaa mieltä hänen kanssaan.

Sinä kohtalokkaana yönä, kun timantti halkesi, myrskysi raivoisasti. Kristalliluolan ulkopuolella taivas oli tumma ja läikikäs, aivan kuin joku olisi roiskaissut pullollisen sinipunaista mustetta kaikkialle. Pulleat vesipisarat läiskyivät maahan, ja valtava verenkarvainen kuu kumotti metsän yllä luoden aavemaista loistetta. Ukkonen alkoi jyristä, ja luola muuttui äkillisesti valoisaksi salamoiden välähdellessä. Kaikki kiteet säkenöivät hurjaa valoa. Korvia huumaaavan ukkosen jyristessä taivaalla luola valaistui aina vain uudestaan, jolloin timantti halkesi.

Kristallinvartija loikkasi ottamaan kiinni kaksi vauvaa, jotka putosivat peräkkäin kimaltavassa jalokivitomukurossa, ja astui taaksepäin väistääkseen lattialle putoavia timantinpirstaleita.

Hän katsoi kahta käsivarsillaan olevaa myttyä ja järkytyi, kuinka erilaisia ne olivat. Toinen kaksosista oli pieni

ja suloinen. Hänellä oli hentoja, hopeisia hiuskiehkuroita ja pitkät silmäripset, jotka törröttivät hänen silmäluomis-
taan kuin viikset osoittaen, että hän oli tyttö. Ensimmäi-
seksi pudonneella oli myös pitkät silmäripset, mutta hän-
nen ihonsa oli lumenvalkoinen ja hiuksensa noenmustat.
Tyytyväisen hymyn sijaan tämä vauva kurtisteli otsaansa.

Kristallinvartija silmäili epäpuhtaan timantin pirstalei-
ta, jotka kimaltelivat raivokkaasti lattialla, ja värähti paha-
enteisestä tunteesta.

I. LUKU

CELESTINE katsoi luokan takaosaan, missä Victoria Stitch istui kyyryssä pulpettinsa ääressä kalpeat, luisevat jalat työnnettyinä alleen. Victoria ei näyttänyt kuuntelevan lainkaan, mitä neiti Hawthorn puhui. Hän oli täysin uppoutunut omiin kuvitelmiinsa, ja luultavasti piirteli vihkoonsa timanttien koristamia kruunuja. Celestine pystyi kuulemaan, kuinka hänen sisarensa kynä raapi voimallisesti paperia tämän raapaistessa pitkän, paksun mustan juovan jokaiseen kruunun timanttiin.

”On välttämätöntä”, neiti Hawthorn sanoi parhaillaan, ”että saatte harjoitteluhakemuksenne lähtemään ennen valmistujaisjuhlaanne, joka on kolmen viikon päästä. Muuten saatatte huomata, että teillä ei ole paikkaa missään.” Hänen jalokivin koristellut silmälasinsa välähtelivät iltapäivän auringossa, kun hän vilkaisi seinäkelloa.

”On kukkaispäivä”, hän sanoi, ”joten päästän teidät tänään aiemmin.”

Kuului yhteinen helpotuksen huokaus, ja hipisijät alkoivat panna pois kirjojaan ja kyniään. Oli kuuma päivä. Tukahduttava helle sai ihon nihkeäksi ja pään vähän pyörälle.

”Lähdetään purolle!” Tiska ehdotti.

”Hyvä ajatus”, Twila sanoi. ”Otinkin uimapukuni mukaan.”

Celestine vilkaisi kaksossiskoaan. Victoria Stitch oli pukeutunut silmiinpistävään kokonaisuuteen: mustaan mekkoon, jonka päällä oli seitinohut musta hupullinen viitta, jota täplittivät pikkiriikkiset tuikkivat tähdet. Hänen päätään koristi terävasakarainen hopeakruunu.

”Haluatko tulla mukaan purolle, Victoria Stitch?” Celestine kysyi toiveikkaasti, vaikka sisimmissään hän jo tiesi, mikä vastaus olisi. Ei ollut ollut oikeastaan järkeä edes kysyä.

”Ei kiitos”, Victoria Stitch sanoi, heilautti mustan samettisen koululaukkunsa olalleen ja marssi ovelle. Viitta liehui ja kimalteli hänen perässään.

Tiska pyöritteli silmiään.

”Teidän *majesteettinne*”, ilkkui joku luokan takaosasta, ja Celestine huomasi, että Victoria Stitch säpsähti hieman rientäessään ulos ovesta.

Celestine ja hänen ystävänsä tunkeutuivat ulos lehvästön lomasta paistavaan aurinkoon. Puiden seassa mutkitellen he kävelivät kohti puroa. Tiskan vaaleanvihreä iho hohti kuumuudessa.

”Minulla on niin kuuma!” hän puuskutti.

”Minulla myös!” Twila sanoi ja solmi hiuksiaan ylös kiertäen ne päänsä päälle niin, että ne näyttivät violetilta lumikermakiehkuralta.

”Minä aion aloittaa huomenna hakemusten kirjoittamisen”, Celestine sanoi. ”Minä niin toivon, että pääsisin kultasepän oppiin!”

”Minä olen varma, että sinä pääset”, Twila sanoi rohkaisevasti. ”Sinä olet niin lahjakas. Minä pidän edelleen kovasti kaulakorusta, jonka teit minulle”, hän sanoi ja kosketti siroja ametistiorvokkeja, jotka kiersivät hänen kaulaansa. Hän piti kaulakorua aina muulloin paitsi tanssiessaan. Twila rakasti tanssimista, ja hän olikin jo ottanut seuraavaksi vuodeksi vastaan paikan Kuninkaallisessa hipisijöiden tanssikoulussa Kukinta-alueella.

Tiska huokasi, ja hänen pitkät vihreät hiuksensa heiluivat äkillisessä tuulenvireessä.

”Minä en jaksaa odottaa, että koulu on ohi!” hän huudahti. ”Minä haluan vain saada tutkimusmatkailijan tunnuksen, jotta pääsen ihmisten maailmaan ja näkemään meren!”

Celestine tuns iholleen kylmiä väreitä, vaikka oli lämmin. He olivat lukeneet koulussa ihmisten maailmasta.

Siellä oli valtavan suuria olentoja, jotka elivät suolaisessa meressä; jättimäisiä kaloja, joilla oli suuret evät ja riveittäin teräviä, teräviä hampaita; eläimiä, jotka saattoivat ahmaista heidät yhdellä nielaisulla. Tiska oli aina puhunut sinne menemisestä.

He kääntyivät kulmasta, ja siinä puro oli. Se solisi ja säkenöi kultaissa iltapäivän auringossa. He kulkivat alavirtaan ohittaen ruohomättäitä ja villikukkia, jotka olivat pitempiä kuin he itse, kunnes saapuivat autiolle hiekkarannalle. Sinne päästäkseen heidän täytyi kuitenkin ensin kivuta muutamien kivien yli. Heti kun Tiska pääsi rannalle, hän heitti mekkonsa pois ja sukelsi suoraan veteen, niin että hänen pitkät vihreät hiuksensa huojuivat vedessä kuin vesikasvit. Hän oli villi, pysäyttämätön olento.

Celestine meni kivien yli roikkuvan suuren lehden taakse ja pukeutui kukanterälehtiuiimapukuunsa. Sitten hän seurasi Tiskaa ja sukelsi veteen, jonka pinnan alla oli hämärä vedenalainen maailma. Hiekkaisella pohjalla lepäsi sileitä kiviä, ja niiden joukossa välkähteli valossa satunnaisia kristalleja. Celestinestä oli hauska kerätä vesikristalleja, joista hän aikoi tehdä kaula- ja rannekoruja. Hän sukelteli poimimaan niitä, kunnes hänellä oli pieni kourallinen vesimeloninpunaisia, sitruunankeltaisia ja musteensinisiä kristalleja. Hän nousi rannalle vettä valuen ja asetti aarteensa hiekalle. Niin tehdessään hän huomasi varjon lankeavan ylleen. Hän katsahti ylös ja näki hahmon, joka seiso ylhäällä kivillä.

”Te olette meidän rannallamme”, sanoi hipisijä.

”Mitä sinä tarkoitat?” Celestine kysyi. ”Me tulemme aina tänne.”

”Niin mekin”, hipisijä sanoi ja alkoi laskeutua kiviltä. ”Tämä on meidän paikkamme.”

”Tämä paikka kuuluu kaikille!” Tiska huusi vedestä ja potkaisi pisarakaaren ilmaan. Pisarat näyttivät kultapölyltä varhaisillan valossa.

Hipisijä oli nyt rannalla, ja Celestine näki myös tytön ja pojan ilmestyneen penkereelle ja seuraavan häntä alas. Pojan hartioiden ympärillä lennähteli kolme pientä lohikäärmöstä. Jotkut hipisijät tykkäsivät pitää niitä lemikkeinään.

”Miltä alueelta te olette?” ensimmäinen hipisijä kysyi.

”Hipinäisestä”, Celestine vastasi. ”Käymme Mustekruunun koulua.”

Tiska nousi vedestä. Hän marssi rantaan, laittoi kädet lanteilleen ja katsoi hipisijää. ”Kuka sinä sitten olet?” hän kysyi.

”Ruby”, vastasi hipisijä. ”Me käymme Turmalii-
nin koulua.” Hän kohotti leukaansa ja tuijotti ylimielisesti Tiskaa. Hän oli hieman kavereitaan kookkaampi, ja hänellä oli tummat, epäsiistit hiukset, jotka valuivat hänen voimakkaasti rajatuille silmilleen. Toisessa hänen suipon korvan nipukassaan oli yksi ja toisessa viisi pientä rengasta. Hänen käsivarsiinsa oli tatuoitu myrsky-

pilviä, sadetta ja salamoita. Hän mulkoili Tiskaa hurjasti, ja Celestine tunsi sydämensä kuohuvan – tämäkin tyttö oli villi olento.

”Aiotte siis lähteä?” Ruby kysyi.

”Emme”, Tiska sanoi silmät viiruina. ”Mitä jos tulisitte uimaan?”

”Tulemme kyllä”, Ruby vastasi. ”Kun olette lähteneet.”

”Anna olla, Tiska”, Twila sanoi ja alkoi kerätä kiireesti tavaroitaan yrittäen samalla kuivata itseään. ”Lähdetään.”

”Me emme lähde mihinkään”, Tiska totesi. Hän kääntyi ja käveli takaisin veteen. Hänen pitkät smaragdinvihreät hiuksensa takertuivat hänen selkäänsä, ja hänen tuntosarvistaan sinkoili vihreitä kipinöitä. Hän heittäytyi takaisin veteen selälleen. Ruby tuijotti närkästyneesti hänen peräänsä ja alkoi riisua vaatteitaan ja kenkiään. Hänenkin tuntosarvensa kipinöivät, kun hän ryntäsi kohti vettä. Tiska solahti heti veden alle.

”Ruby ei saa häntä ikinä kiinni”, Celestine sanoi kahdelle muulle hipisijälle. ”Kukaan ei pysty uimaan yhtä nopeasti kuin Tiska.”

”Se on totta”, Twila vahvisti lojaalisti.

He neljä seisoivat ja katselivat, kun Tiska ja Ruby leikivät jotain outoa takaa-ajoleikkiä.

Hetken päästä hipisijäpoika lähti etsimään oksia tehdäkseen tulen ja jätti tytöt keskenään.

”Me sytytämme usein nuotion tälle rannalle”, kertoi tyttö, jonka nimi oli Tinsel. ”Siksi tämä on meidän paikkamme.”

”Vai niin”, Celestine totesi.

”Tarkoitin, että niin Ruby sanoo”, Tinsel jatkoi. ”Minulle ja Emberille on ihan sama, vaikka jakaisimme paikan muiden kanssa”, hän sanoi olkiaan kohauttaen ja istahti hiekalle. Celestine ja Twila istuivat hänen viereensä himmenevässä vaaleanpunaisessa valossa. Tinsel veti jalkansa koukkuun, niin että hänen hopeiset hiuksensa peittivät hänen polvensa kuin viltti. Celestine huomasi, että Tinselillä oli luonnollinen kristallinen kauneuspilku toisen silmän alla.

”Olisipa minullakin yksi kauneuspilku kasvoissani”, Twila huokasi haikeasti. ”Minulla on yksi nilkassa, mutta tuskin kukaan koskaan näkee sitä!” Hän ojensi säärtään, jotta he näkisivät.

”Mutta se on kauniinvärisen”, Tinsel sanoi. ”Onko se ametisti?”

”Kyllä”, Twila vastasi. ”Synnyin ametistista. Entä sinä?”

”Valkoisesta topaasista”, Tinsel kertoi. ”Mutta joskus teeskentelen, että minun jalokivipilkkuni on timantti. Tietenkään se ei ole. Muutenhan olisin prinsessa!”

”Celestine on prinsessa”, Twila sanoi. ”Tavallaan. Hän syntyi timantista.”

”Hah!” Tinsel sanoi epäuskoisesti.